

ΛΟΓΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΝ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΘΑΒΩΡΙΟΥ ΦΩΤΟΣ

*«Ἴδου νεφέλη φωτεινὴ ἐπεσκίασεν αὐτούς,
καὶ ἰδου φωνὴ ἐκ τῆς νεφέλης λέγουσα·
Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός Μου ὁ ἀγαπητός,
ἐν ᾧ εὐδόκησα. Αὐτοῦ ἀκούετε»
(Ματθ. ιζ' 5, Μάρκ. θ' 7, Λουκ. θ' 35).*

Σήμερον, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς μεγάλης τῆς Ἐκκλησίας πανηγύρεως, πανηγύρεως ἣτις κατὰ τὸ μέτρον τῆς προσεγγίσεως ἡμῶν πρὸς τὸ τέλος τῆς ἐπιγείου ζωῆς οὐχὶ μόνον δὲν ἐλαττοῦται, ἀλλ' ἀκαταπαύστως αὐξάνει ἐν τῇ δυνάμει καὶ τῇ σπουδαιότητι αὐτῆς ἐν ἡμῖν, ἐπιλανθανόμενοι τρόπον τινὰ τῆς ἡμετέρας ἀσθενείας, τολμῶμεν νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ τοῦ ἐκλάμψαντος ἐπὶ τοῦ Θαβώρ ἀπροσίτου καὶ ἀνεσπέρου Φωτός. Παρακαλῶ ὑμᾶς, παραβλέψατε κατὰ τὴν ὥραν ταύτην τὴν μηδαμινότητά μου· κλείσατε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν εἰς τὴν ἀμάθειαν καὶ εἰς τὸ ἄκομψον τοῦ λόγου μου, μᾶλλον δέ, ἐὰν εἶναι δυνατόν, θεωρήσατε ἐμὲ ὡς ἓνα ἐκ τῶν φυλάκων τοῦ ὄρους Ἐφραΐμ, τῶν ἀναβοώντων: «*Ἐγέρθητε, καὶ ἀναβῶμεν εἰς τὴν Σιών πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν*».

Ὁ Θεός, «ὁ ποιήσας τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν», εἶναι ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐκ κοιλίας μητρὸς ἡμῶν. Μετὰ τὴν κα-

τὰ σάρκα γέννησιν, πρὶν ἢ μάθωμεν νὰ διακρίνωμεν τὴν δεξιὰν χεῖρα ἀπὸ τῆς ἀριστερᾶς, ἐλάβομεν ἤδη δευτέραν γέννησιν, ἄνωθεν, ἐν τῇ κολυμβήθρα τοῦ Βαπτίσματος, καὶ ἐλέχθη ἐφ' ἡμᾶς τὸ μέγα καὶ φοβερὸν καὶ εἰς αὐτὰς τὰς ἐπουρανίους δυνάμεις Ὡνομα, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἐν συνεχείᾳ, ἐλάβομεν ἄλλην ἀνεκτίμητον δωρεάν, περὶ τῆς ὁποίας ἡ ψυχὴ ἡμῶν δὲν δύναται νὰ εἴπῃ οὔτε νὰ ἀναλογισθῇ ἄνευ τρόμου, ἦτοι τὸ χρῆσμα τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου, τὴν σφραγίδα τοῦ ἁγιασμοῦ, ἣτις ἐτέθη ἐφ' ὅλων τῶν μελῶν τοῦ σώματος ἡμῶν διὰ τῶν λόγων τοῦ Μυστηρίου: «Σφραγὶς δωρεᾶς Πνεύματος Ἁγίου». Καὶ οὕτω κατέστημεν σκῆνωμα τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, τὰ δὲ σώματα ἡμῶν ναὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἐκ βρεφικῆς ἡλικίας τρεφόμεθα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διὰ τοῦ Θείου Σώματος καὶ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ. Εἴμεθα τέκνα Αὐτοῦ· σὰρξ ἐκ τῆς Σαρκὸς καὶ αἷμα ἐκ τοῦ Αἵματος Αὐτοῦ. Ἐκ νεότητος ἡμῶν ζῶμεν ἐντὸς τῆς ἀτμοσφαιρας τοῦ Θείου Λόγου, Ὅστις ἀποκαλύπτει εἰς ἡμᾶς τὰς ἀπεράντους διαστάσεις τῆς γνώσεως τοῦ ἀρχοῦ Θεοῦ, τοῦ Πατρὸς ἡμῶν, τοῦ παρέχοντος ἤδη ἐντεῦθεν τὴν πρόγευσιν τῆς μακαριότητος τῆς αἰωνίου διαμονῆς μετ' Αὐτοῦ καὶ ἐν Αὐτῷ. Ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἡμῶν καθ' ἑκάστην ἡμέραν ζῶμεν ἐντὸς ἀφάτου ὑπερπλεονασμοῦ παντὸς πλούτου πνευματικοῦ, καὶ ἡ εὐγνώμων ψυχὴ ὀρμᾶ καὶ ἀναφωνεῖ: «Ὡντως πλούσιος ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ πανταχοῦ παρὼν καὶ τὰ πάντα πληρῶν· ἀπαύστως ἐναγκαλίζεται ἡμᾶς, πάντας καὶ ἕκαστον ἰδιαιτέρως».

Καὶ ἰδού, παρὰ ταῦτα, εἴμεθα πτωχοὶ τῷ πνεύματι. Ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς γῆς ὑπάρχει ἀκόρεστος πείνα καὶ ἄσβεστος δίψα Θεογνωσίας, διότι ὁ ἀγὼν ἡμῶν εἶναι νὰ φθάσωμεν τὸν Ἄφθαστον, νὰ ἴδωμεν τὸν Ἀόρατον, νὰ

γνωρίσωμεν τὸν ἐπέκεινα πάσης γνώσεως. Ἡ ὁρμὴ αὕτη αὐξάνει ἀκαταπαύστως εἰς ἕκαστον ἄνθρωπον, ὅταν τὸ Φῶς τῆς Θεότητος εὐδοκήσῃ νὰ καταυγάσῃ αὐτόν, ἔστω καὶ διὰ τινος ἀμυδρᾶς προσεγγίσεως Αὐτοῦ, διότι τότε εἰς τοὺς νοεροὺς ἡμῶν ὀφθαλμοὺς ἀποκαλύπτεται ἐν ποίᾳ ἀδύσσω διαμένομεν. Ἡ ὄρασις αὕτη καταπλήττει ὅλον τὸν ἄνθρωπον, καὶ τότε ἡ ψυχὴ αὐτοῦ δὲν γνωρίζει ἀνάπαυσιν καὶ δὲν δύναται νὰ εὕρῃ αὐτήν, μέχρις ὅτου ἐλευθερωθῇ πλήρως ἀπὸ τοῦ περικρατοῦντος αὐτὴν σκότους, μέχρις ὅτου ἐμπλησθῇ τῆς Ἀκορέστου Τροφῆς, μέχρις ὅτου τὸ Φῶς τοῦτο πληθυνθῇ ἐν τῇ ψυχῇ καὶ ἐνωθῇ μετ' αὐτῆς τοσοῦτον, ὥστε Φῶς καὶ ψυχὴ νὰ γίνουν ἓν, προκαταγγέλλον τὴν θέωσιν ἡμῶν ἐν τῇ Θεείᾳ δόξῃ.

Ἡ Μεταμόρφωσις τοῦ Κυρίου ἀποτελεῖ στερεὸν θεμέλιον τῆς ἐλπίδος διὰ τὴν μεταμόρφωσιν τῆς ζωῆς ἡμῶν ὅλης — ἥτις νῦν εἶναι πλήρης κόπου, ἀσθενείας, φόβου — εἰς ζωὴν ἄφθαρτον καὶ θεοειδῆ. Ἐν τούτοις, ἡ ἀνάβασις αὕτη εἰς τὸ ὑψηλὸν ὄρος τῆς Μεταμορφώσεως συνδέεται μετὰ μεγάλου ἀγῶνος. Οὐχὶ σπανίως ἡμεῖς ἐξασθενοῦμεν ἐξ ἀρχῆς ἐν τῷ ἀγῶνι τούτῳ καὶ ἀπελπισία φαίνεται νὰ κυριεύῃ τῆς ψυχῆς. Εἰς τοιαύτας ὥρας μαρτυρικῆς παραμονῆς ἐν τοῖς ὁρίοις μεταξὺ τοῦ ἔλκοντος πρὸς ἑαυτὸ Ἀπροσίτου Φωτὸς τῆς Θεότητος καὶ τῆς ἀπειλητικῆς ἀδύσσου τοῦ σκότους, μνησθῶμεν τῶν διδαγμάτων τῶν Πατέρων ἡμῶν, οἵτινες διήνυσαν τὴν ὁδὸν ταύτην ἀκολουθοῦντες τὸν Χριστόν, καὶ ἐξωσμένοι τὰς ὀσφύας ἡμῶν ἐνδυναμωθῶμεν διὰ τῆς κραταιᾶς ἐλπίδος εἰς Ἐκεῖνον, Ὅστις διὰ τῆς παλάμης Αὐτοῦ βαστάζει ἀκόπως πᾶσαν τὴν κτίσιν. Ἐνθυμηθῶμεν ὅτι ἐν τῇ ζωῇ ἡμῶν πρέπει νὰ ἐπαναληφθῇ ὁμοιοτρόπως πᾶν ὅ,τι ἐτελέσθη ἐν τῇ ζωῇ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Ἀνθρώπου, διὰ

νὰ ἐλευθερωθῶμεν ἀπὸ παντὸς φόβου καὶ ὀλιγοψυχίας. Ἡ ὁδὸς εἶναι κοινὴ εἰς πάντας ἡμᾶς κατὰ τὸν λόγον Αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ: «Ἐγὼ εἶμι ἡ ὁδός»· ὡς ἐκ τούτου δὲ εἶναι καὶ μοναδική, διότι «οὐδεὶς ἔρχεται πρὸς τὸν Πατέρα, εἰ μὴ δι' Ἐμοῦ».

Ἐὰν ὁ Κύριος «ἐπειράσθη», καὶ ἡμεῖς πρέπει νὰ διέλθωμεν διὰ τοῦ πυρὸς τῶν πειρασμῶν. Ἐὰν ὁ Κύριος κατεδιώχθη, καὶ ἡμεῖς ὡσαύτως θὰ διωχθῶμεν ὑπὸ τῶν ἰδίων ἐκείνων δυνάμεων, αἱ ὁποῖαι ἐδίωκον τὸν Χριστόν. Ἐὰν ὁ Κύριος ἔπαθε καὶ ἐσταυρώθη, καὶ ἡμεῖς ἀναποφεύκτως ὀφείλομεν νὰ πάσχωμεν καὶ νὰ σταυρούμεθα ἔστω, ἴσως, καὶ ἐπὶ ἀοράτων σταυρῶν, ἐφ' ὅσον πράγματι ἀκολουθοῦμεν Αὐτὸν εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς καρδίας ἡμῶν. Ἐὰν ὁ Κύριος μετεμορφώθη, καὶ ἡμεῖς θὰ μεταμορφωθῶμεν καὶ ἐνταῦθα ἔτι ἐπὶ τῆς γῆς, ἐὰν ὁμοιωθῶμεν πρὸς Αὐτὸν εἰς τὰς ἐσωτερικὰς ἐπιθυμίας ἡμῶν. Ἐὰν ὁ Κύριος ἀπέθανε καὶ ἀνέστη, τότε καὶ πάντες οἱ πιστεύοντες εἰς Αὐτὸν θὰ διέλθουν διὰ τοῦ θανάτου, θὰ κατατεθοῦν εἰς μνημεῖα καὶ ἔπειτα θὰ ἀναστηθοῦν ὁμοίως πρὸς Αὐτόν, ἐφ' ὅσον ὁμοίως πρὸς Αὐτὸν ἀπέθανον. Θὰ ἀναστηθοῦν ἐν πρώτοις αἱ ψυχαὶ τῶν πιστῶν, ἔπειτα δέ, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Κοινῆς Ἀναστάσεως, καὶ τὰ σώματα. Ἐὰν ὁ Κύριος μετὰ τὴν ἀνάστασιν Αὐτοῦ ἐν δεδοξασμένη σαρκὶ ἀνελήφθη εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐκάθισεν εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ Θεοῦ, οὕτω καὶ ἡμεῖς μετὰ δεδοξασμένων σωμάτων, διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, θὰ ἀναληφθῶμεν εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ θὰ καταστῶμεν «συγκληρονόμοι Χριστοῦ» καὶ «κοινωνοὶ τῆς Θεότητος» (Α' Πέτρ. δ' 13, Β' Πέτρ. α' 4, Ρωμ. ζ' 17, Β' Τιμ. β' 11-12 κ.ἄ.).

Πάντα, ὅσα ἀνωτέρω ἀπηριθμήσαμεν, ἐπραγματοποιήθησαν ὑπὸ τοῦ Κυρίου οὐχὶ κατὰ τὴν Θεότητα, ἀλ-

λά κατὰ τὴν ἀνθρωπότητα Αὐτοῦ, ἤτοι ἐπὶ ἐκείνου τοῦ ἐπιπέδου, ὅπου ὁ Κύριος εἶναι ὁμοούσιος ἡμῖν «Υἱὸς Ἀνθρώπου». Ὁ Κύριος, ὁ Πατρὶ καὶ Πνεύματι συνάναρχος Λόγος, ἐν τῷ ἔργῳ τῆς ἐνσαρκώσεως προσέλαβεν ἐν τῇ Θεῖα Αὐτοῦ Ὑποστάσει τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν ἡμῶν. Οὐχὶ φαινομενικῶς, ἀλλ' ἐν ἀληθείᾳ κατέστη ὅμοιος πρὸς ἡμᾶς ἄνθρωπος καὶ ἐν τῇ σαρκὶ ἡμῶν ἐφάνερωσε τὴν Θεῖαν τελειότητα, ὑπολιμπάνων Ἐαυτὸν ὑπογραμμὸν δι' ἡμᾶς, τὸν ὁποῖον πολλοὶ προφηῆται καὶ δίκαιοι «ἐπεθύμησαν ἰδεῖν» (Ματθ. ιγ' 17). Τοῦτο δὲ ὀφείλομεν νῦν νὰ πραγματοποιήσωμεν ἡμεῖς, ἕκαστος ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ, ὥστε διὰ τῆς ὁμοιώσεως πρὸς τὸν Χριστόν, κατὰ τὴν εἰκόνα τῆς ἐπιγείου ζωῆς Αὐτοῦ, νὰ καταστῶμεν ὅμοιοι Αὐτῷ καὶ κατὰ τὴν εἰκόνα τῆς Θεῖας ὑπάρξεως.

Παρακαλῶ ὑμᾶς, ὅπως μὴ ὀλιγοψυχήσωμεν ἀκούοντες τοὺς λόγους τῆς διδαχῆς ταύτης, ἀλλὰ νὰ ἀναλάβωμεν θάρρος καὶ νὰ ἀνοίξωμεν τὰς καρδίας ἡμῶν διὰ νὰ δεχθῶμεν μεθ' ἀπλότητος τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Κύριος διὰ τοῦ στόματος Αὐτοῦ εἶπε: «Θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον» (Ἰωάν. ις' 33). Καὶ ἡμεῖς, διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ Χριστοῦ, ἀναμφιβόλως θὰ κατορθώσωμεν τὴν νίκην ταύτην ἐπὶ τοῦ κόσμου, ὥστε μετ' Αὐτοῦ νὰ μετάσχωμεν τῆς αἰωνίου Βασιλείας τῶν οὐρανῶν.

Πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς ἐντολῆς, «πορεύεσθε, καὶ σταθέντες λαλεῖτε ἐν τῷ ἱερῷ τῷ λαῷ πάντα τὰ ρήματα τῆς ζωῆς ταύτης» (Πράξ. ε' 20), λέγω πρὸς ὑμᾶς: Ταῦτα εἶναι τὰ ρήματα τῆς αἰωνίου ζωῆς, τὰ δοθέντα ὑπὸ τοῦ Κυρίου «εἰς κληρονομίαν ἀναφαίρετον τοῖς πιστοῖς». τοῦτο σημαίνει «τῶν Ἀποστόλων τὸ κήρυγμα» καὶ τῶν «Πατέρων τὰ δόγματα»· αὕτη εἶναι ἡ ὀρθόδοξος πίστις

καὶ ἡ ἀσάλευτος ἐλπίς, ἡ ὁποία δὲν θὰ κατασχυνθῆ, διότι θεμέλιον αὐτῆς εἶναι ἡ ἀψευδὴς μαρτυρία τοῦ Κυρίου. Καὶ ἐὰν νόθος ταπείνωσις θελήσῃ νὰ ὀνομάσῃ τοῦτο ὑπέρομετρον παρησιάν ἢ εἰσέτι καὶ μωρίαν, τότε μνησθῶμεν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ὅστις ἀποκόπτων ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν ὀλιγοψυχίαν, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν παράλογον ὑπερηφανίαν τοῦ σαρκικοῦ φρονήματος, λέγει ὅτι «εὐδόκησεν ὁ Θεὸς διὰ τῆς μωρίας τοῦ κηρύγματος σῶσαι τοὺς πιστεύοντας», ἀπορρίπτων τὴν σύνεσιν τῶν συνετῶν, καὶ μεταβάλλων εἰς μωρίαν τὴν σοφίαν τοῦ κόσμου τούτου (βλ. Α' Κορ. α' 18-21). Καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἡ πείρα τῆς ἀνθρωπότητος δεικνύει σταθερῶς εἰς ἡμᾶς ὅτι οἱ «σοφοὶ καὶ συνετοὶ» τοῦ αἰῶνος τούτου δὲν δύνανται νὰ ἀκολουθήσουν τὸν Χριστὸν οὔτε εἰς τὸ Θαβώρ, οὔτε εἰς τὸν Γολγοθᾶν, οὔτε εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν. Οὕτως, ἀγαπητοί, δεῦτε, καὶ διὰ τῆς δυνάμεως τῆς πίστεως ἀναβῶμεν εἰς τὸ «ὄρος Κυρίου» (Ἠσ. 6' 3), σταθῶμεν ἀοράτως ἐν τῇ πόλει τοῦ Ζῶντος Θεοῦ, καὶ μετάρσιοι τῷ πνεύματι ἴδωμεν τὴν ἄϋλον Θεότητα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Πνεύματος ἐν τῷ Μονογενεῖ Υἱῷ ἀπαστρέπτουσαν. Ἀναβῶμεν οὐχὶ μετὰ ὑπερηφάνου παρησιίας, ἀλλὰ μετὰ φόβου καὶ τρόμου, ὡς ἀνάξιοι τῆς ἀναβάσεως καὶ ὁράσεως ταύτης, ἐν τούτοις ὅμως, μετ' ἐλπίδος ὅτι καὶ «ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς», κατὰ τὴν ἄμετρον ἀγαθότητα τοῦ Οὐρανίου Πατρὸς, «θὰ λάμψη τὸ αἶδιον Φῶς» τῆς Θεότητος, ἡ ἄστεκτος λάμψις τοῦ ὁποίου ἔρριψε πρηνεῖς ἐπὶ τοῦ Θαβώρ τοὺς ἐκλεκτοὺς Ἀποστόλους.

Ἀνυψώσαντες ἐπ' ὀλίγον τὸν νοῦν ἡμῶν εἰς τὴν θεωρίαν τῶν θεμελιωδῶν τῆς πίστεως ἡμῶν ἀρχῶν, αἱ ὁποῖαι δέον ὅπως ἀποτελοῦν τὸ μόνιμον πολίτευμα τῆς ζωῆς τοῦ πνεύματος ἡμῶν, ἐπιτρέψωμεν ἤδη εἰς ἑαυ-

τούς νὰ μεταβῶμεν εἰς τὸ ἐπιλεγέν ὑφ' ἡμῶν θέμα.

Ἡ Μεταμόρφωσις τοῦ Κυρίου εἶναι γεγονὸς μέγα, ἔχον σημασίαν αἰώνιον οὐχὶ μόνον δι' ἕκαστον ἐξ ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ δι' ὅλην τὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου. Εἰς τὰ ἔργα τῶν Πατέρων ἡμῶν θὰ εὔρωμεν προσεκτικὴν διερεῦνησιν αὐτοῦ ἐκ πασῶν τῶν πλευρῶν· προσέτι θὰ εὔρωμεν ὅ,τι προηγήθη τοῦ γεγονότος αὐτοῦ ὡς προετοιμασία τῶν μαθητῶν ὑπὸ τοῦ Κυρίου· ἐν συνεχείᾳ, ὅ,τι συνώδευσε τοῦτο καὶ ὅ,τι ἐτελέσθη κατὰ τὴν ὥραν αὐτῆς ταύτης τῆς Θαβωρίου Θεοφανείας· καὶ πρὸς τούτοις, ὅ,τι ἠκολούθησεν τοῦτο εἰς τὰς πράξεις τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ καὶ εἰς τὴν συνείδησιν τῶν Ἀποστόλων, τῶν μαρτύρων τῆς Μεταμορφώσεως. Ἡ γνῶσις περὶ πάντων τούτων θὰ βοηθήσῃ καὶ ἡμᾶς τοὺς ἰδίους νὰ διέλθωμεν συνετῶς τὴν ἰδίαν πορείαν ἀκολουθοῦντες «τοῖς ἵχνεσι τοῦ Χριστοῦ». Ἀλλὰ κατὰ τὴν παροῦσαν στιγμὴν ἅς συγκεντρώσωμεν τὴν προσοχὴν τοῦ πνεύματος ἡμῶν εἰς ἐκεῖνο τὸ ὄποϊον, συμφώνως πρὸς τὴν εὐαγγελικὴν διήγησιν, ἀποτελεῖ τὴν ἀποκλειστικὴν ἰδιομορφίαν τοῦ γεγονότος τῆς παρουσίας ἡμέρας.

«Ἴδου νεφέλη φωτεινὴ ἐπεσκίασεν αὐτούς, καὶ ἰδου φωνὴ ἐκ τῆς νεφέλης λέγουσα: Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός Μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα· Αὐτοῦ ἀκούετε».

Εἰς τί ἔγκειται ἡ φωτεινὴ αὕτη νεφέλη, ἣτις περιέλαμψε κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα τὸ Ἅγιον Θαβώρ;

Πρὸ ἐτῶν, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Μεταμορφώσεως, ἠρώτησα ἀσκητὴν τινα ὁ ὄποϊος, ὡς ἀναμφιβόλως πιστεύω, πολλάκις ἠξιώθη τῆς ὁράσεως τοῦ Φωτὸς τούτου. Εἰς τὴν ἀδιάκριτον παράκλησίν μου νὰ εἴπῃ τι εἰς ἐμὲ περὶ τοῦ μυστηρίου τοῦ Θαβωρίου Φωτός, ἦτοι πῶς